

Arrest

**nr. 141 556 van 23 maart 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 februari 2015.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIBI, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielaanspraak ongelooftwaardig is, en er in verzoekers

provincie van herkomst Punjab actueel voor burgers geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt geen valabele elementen bij die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken van enkele van de vaststellingen van de bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt dat de door verzoeker ter staving van zijn asielrelaas neergelegde First Information Reports (FIR's) d.d. 19 februari 2012, 3 augustus 2012 en 18 augustus 2012 alsook de neergelegde beslissing van de rechtbank van 25 juli 2012 vals zijn. Een vertrouwensadvocaat heeft deze documenten op hun authenticiteit gecontroleerd in Pakistan en uit het onderzoek blijkt dat deze vals zijn. Deze vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas en deze documenten kunnen derhalve niet worden aangenomen als objectief bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten. Verzoeker heeft, in tegenstelling tot wat hij op algemene wijze oppert, wel degelijk de mogelijkheid om deze bevindingen op een nuttige wijze tegen te spreken, doch hij laat dit evenwel volledig na te doen. Immers, indien verzoeker kritiek heeft op de inhoud van het advies van buitenlandse advocaten dan moet hij minstens een begin van bewijs aanbrengen betreffende de onjuistheid van dit advies, waar hij echter in gebreke blijft (RvS 150.990, 7 november 2005; RvS 146.977, 29 juni 2005).

Verzoekers betoog, waarmee hij de uitleg herhaalt die hij in dit verband eerder aan de commissaris-generaal gaf, dat hij en zijn vrouw getraumatiseerd waren en geen contact hadden met vrienden en familie toen ze vluchtten, wijzigt niets aan de vaststelling dat zij na het beweerde incident op 7 juni 2011 nog tot 27 december 2013 wachtten om te huwen, oftewel ongeveer 2,5 jaar, om alzo hun problematische situatie van 'in zonde leven' in orde te brengen. Dat verzoekers hiermee zo lang hebben gewacht en zij al die tijd niets ondernamen om alsnog te huwen, om alzo hun problematische situatie van 'in zonde leven' te regulariseren in een poging hun problemen in positieve zin te kunnen (laten) veranderen, ondermijnt, zo oordeelde de commissaris-generaal terecht, de ernst en geloofwaardigheid van hun beweerde problemen.

Verzoekers algemene stelling dat "het mogelijk" is "dat hij een bezoekersvisum heeft verkregen maar hij (...) niet op de hoogte" was, verklaart, noch rechtvaardigt de vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn opeenvolgende verklaringen omtrent het feit of zijn reispaspoort geen, zo beweerde hij op de Dienst Vreemdelingenzaken, dan wel een visum, zo verklaarde hij op het Commissariaat-generaal, bevatte. Van een asielzoeker immers wordt verwacht dat hij van bij de aanvang van en doorheen de gehele asielprocedure coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij van meet af aan de concrete feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft. Verzoeker is hier echter in gebreke gebleven. Hij ontkracht, noch weerlegt de vastgestelde tegenstrijdigheden en biedt er geen aannemelijke verklaring voor. De in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of verband houden met het vertrek uit het land van herkomst.

Betreffende de door verzoeker eerder neergelegde medische documenten en deze als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegd, en zijn verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aangaande (het onderzoek van) medische getuigschriften, merkt de Raad vooreerst op dat aan de door verzoeker verklaarde omstandigheden waarin hij die vastgestelde verwondingen zou hebben opgelopen geen geloof wordt gehecht. De Raad wijst er voorts op dat een medisch attest geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin een verzoeker zijn verwondingen opliep. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).

Waar verzoeker thans laat gelden dat volgens vaste rechtspraak van de Raad van State een verklaring die niet betwist wordt door verwerende partij als geloofwaardig dient te worden geacht, gaat hij eraan voorbij dat de commissaris-generaal zijn asielverklaringen op grond van de verschillende vaststellingen, die door verzoeker niet worden ontkracht of weerlegd, wel degelijk betwist en hieraan geen geloof hecht.

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, wat in casu niet het geval is, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegronnd is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

1.2. Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier en enkele artikelen waar verzoeker in zijn verzoekschrift naar verwijst blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat hier evenwel om een uiterst lokaal conflict. Uit de informatie opgenomen in het administratief dossier en deze door verzoeker aangebracht in zijn verzoekschrift blijkt echter niet dat, ofschoon de regio af te rekenen heeft met zelfmoordaanslagen, targeted killings en sektarisch geweld, de situatie in de geboortestreek van verzoeker, met name de provincie Punjab, van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 20 februari 2015, voert de raadsman van verzoekende partij aan dat een vraag tot horen werd ingediend op verzoek van verzoekende partij en dat er voor het overige geen commentaar is op de beschikking. Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 20 maart 2015 niet aanwezig is en bijgevolg geen opmerkingen aangaande de in de beschikking van 20 februari 2015 opgenomen grond formuleert en haar advocaat evenmin iets toe te voegen heeft, dient erop te worden gewezen dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS